

204. 4.

VOORLOOPIG VERSLAG.

Algemeen werd het beginsel, waarop het onderhavige verdrag berust, nl. dat van internationale wederzijdsche gelijktijdige vermindering van handelsbelemmeringen, toegejuicht. Tevens waardeerde men de poging om een begin te maken met den terugkeer naar een betere handelspolitiek dan die, waarin vrijwel alle landen zich hebben laten medeslepen. Indien dit zou kunnen worden verkregen langs den weg van regionale verdragen, dan dient dit te worden bevorderd.

De vreugde over de totstandkoming van het verdrag werd evenwel getemperd, eenerzijds, doordat, gelijk de Memorie van Toelichting te recht opmerkt, gezien de houding van de verschillende Regeeringen, wier medewerking noodzakelijk is, het oogenblik om zich uit te spreken over het gevolg, dat het verdrag practisch zal hebben, nog niet is gekomen, anderzijds, doordat, althans volgens het oordeel van eenige leden, de Nederlandsche Regeering zelf eenige malen blijk gegeven heeft voor een tegenstelling tusschen de in dit verdrag neergelegde politiek en de eigen binnenlandsche politiek niet terug te schrikken.

Een aantal leden was van oordeel, dat van het tractaat reeds thans een gunstige invloed viel te bespeuren. Aan dit verdrag immers is het naar hun inzien te danken geweest, dat het oorspronkelijke wetsontwerp tot tijdelijke heffing van 30 procenten op alle invoerrechten is teruggenomen en vervangen door een voorstel, waarbij de opeenten alleen geheven worden ten aanzien van artikelen, die hier te lande niet worden gemaakt of voortgebracht.

Andere leden waren van oordeel, dat de geschiedenis met het wetsontwerp nopens tijdelijke heffing van 30 procenten leert, uitermate voorzichtig te zijn in het aanvaarden van internationale banden, die de vrijheid van beweging op fiscaal en economisch terrein in deze uiterst moeilijke tijden al te veel zouden belemmeren. Zij wenschten er dan ook voor te waarschuwen, gezien de vele practische moeilijkheden, welke blijkens bij de Kamer ingekomen adressen, o. a. van de drie centrale landbouworganisaties, van de Algemeene R.-K. Werkgeversvereniging en van de N. V. Zuid-Nederlandsche Spiritusfabriek te Bergen op Zoom, aan dit verdrag verbonden zijn, om in een juichstemming het wetsontwerp tot goedkeuring van het verdrag zonder diepgaande studie aan te nemen.

Tot hun leedwezen hadden deze leden in de Memorie van Toelichting een zekere oppervlakkigheid in de argumentatie opgemerkt. Zoo wordt de Internationale Economische Conferentie te Genève in Mei 1927 een „keerpunt” genoemd ten aanzien van het vraagstuk van de handelsbelemmeringen. Blijkbaar zelf van deze gewaagde stelling schrikkend, voegt de Regeering hieraan toe: „Een nieuwe koers werd ingeslagen, *althans in theorie*”.

Een weinig verder geeft de Regeering toe, dat de door den Volkenbond voorbereide economische verdragen ten slotte slechts in een beperkte mate in werking zijn getreden en als oorzaak wordt voornamelijk genoemd het feit, dat „sedert het najaar van 1929 de economische omstandigheden in de geheele wereld en met name in Europa, veel moeilijker werden dan zij tot dusver waren geweest, zoodat het wegnemen van handels-

belemmeringen op grootere bezwaren ging stuiten dan voorzien was”.

Het was den hier aan het woord zijnden leden een raadsel, hoe de Regeering aan deze voorgeschiedenis van het Ouchy-verdrag argumenten kan ontleenen ter aanbeveling er van. Wanneer de economische omstandigheden sedert het najaar 1929 afbraak van tolmuren internationaal onmogelijk hebben gemaakt, hoe kan dan thans in 1933, nu de moeilijkheden na den val van het pond, den yen en de valuta's der Scandinavische landen nog zijn verdubbeld, verwacht worden, dat het Nederland, België en Luxemburg zal gelukken, wat de Volkenbond te vergeefs heeft beproefd.

Eenige leden merkten op, dat zij in het algemeen niet veel vertrouwen stelden in de gunstige werking van verdragen als het onderhavige. Zij beweerden, dat na de totstandkoming van het verdrag van Oslo Nederland het eerste land is geweest, om het in de préambule van dat verdrag tot uiting komende beginsel betreffende het ontzien door de verdragsluitende partijen van elkaars belangen op zij te zetten.

Andere leden wezen er echter op, dat het nieuwe, door het tractaat van Oslo geïntroduceerde beginsel niet hierin bestaat, dat een verdragsluitende partij niet zou mogen ingaan tegen het belang van een of meer andere der verdragsluitende partijen, doch dat dat nieuwe beginsel hierin gelegen is, dat men niet meer, gelijk vroeger, zich bij zijn tarievenpolitiek hoegenaamd niet heeft te bekommeren om den invloed daarvan op andere landen, maar met die andere landen heeft rekening te houden en hun belangen tegen het belang van het eigen land heeft af te wegen.

Enkele leden stelden de vraag, waarom dit verdrag uitdrukkelijk als „internationaal” was aangekondigd. Zijn niet alle verdragen, tusschen twee of meer landen gesloten, internationaal? Zou het adjectief „multilateraal” of „regionaal” niet op meer nauwkeurige wijze den aard van dit verdrag hebben weergegeven?

Verscheidene leden meenden, dat men hier te maken heeft met een bilateraal, open verdrag.

Gewichtiger dan den vorm achtten eenige leden het feit, dat het verdrag tot stand is gekomen buiten den directen invloed van den Volkenbond. Dit verdrag beteekent in zekeren zin een wanhoopsdaad van een groep kleine landen, die, door den Volkenbond teleurgesteld, een moedige poging wagen om thans langs den weg van een regionale overeenkomst den ban te breken. Zoo bezien bezegelt dit verdrag het mislukken van de economische werkzaamheden van den Volkenbond.

Andere leden kwamen tegen deze pessimistische beschouwingen op. Al is dit verdrag niet gesloten in den Volkenbond, in ieder geval strookt de inhoud er van volkomen met de denkbeelden, die in de kringen van den Volkenbond voortdurend zijn verkondigd.

§ 2. Vele leden spraken hun twijfel uit over de practische beteekenis van het verdrag, zoowel internationaal als nationaal.

Internationaal. Hoewel de verdragsluitende partijen de gelegenheid openstellen voor andere Staten, om zich bij de overeenkomst aan te sluiten, vreesden verscheidene leden, dat een poging, om, zoodra het verdrag een allengs wijdere werkingssfeer zal hebben verkregen dan die der drie nu te zamen gebonden landen, andere landen tot toetreding te bewegen, weinig succes zal hebben. Zij waren beducht voor de beletselen, die sommige groote Mogendheden schijnen te willen opwerpen. Zij dachten in dit verband aan uitlatingen in andere landen, waaruit moet worden afgeleid, dat men daar, zonder eenige tegenprestatie, een beroep zal willen doen op het recht der meestbegunstiging, indien de drie verdragsluitende partijen onderling de tarieven verlagen.

Verscheidene leden waren reeds zoodanig onder den indruk van deze uitlatingen, dat zij de kans op de totstandkoming van het verdrag daardoor vrijdeld achtten en althans met ratificatie van het verdrag gewacht wilden zien, zoolang niet vaststaat, dat andere Mogendheden geen moeilijkheden zullen opwerpen.

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

Verscheidene leden waren van oordeel, dat een verdrag als het onderhavige, onmiddellijk succes had moeten hebben. Elke dag, die verloopt, zonder dat andere Regeeringen zich bij het verdrag aansluiten, maakt de kans op een gunstig resultaat geringer. Uit het bepaalde van artikel 8°. artikel 1, tweede lid, mag immers worden afgeleid, dat later toetredende Staten moeten beginnen, de verhoogingen van hun invoerrechten na het in werking treden van het Ouchy-verdrag ongedaan te maken. Alleen dan is er sprake van behandeling op voet van gelijkheid. Gezien het feit, dat op het voetspoor van Duitschland en Engeland schier alle landen opnieuw hun invoerrechten in den laatsten tijd verhoogden, achtten deze leden het uitgesloten, dat eenig land bereid zal zijn, het door de oorspronkelijke verdragspartners gegeven voorbeeld te volgen. Dat ook de overige landen van de Oslo-groep afzijdig zijn gebleven, werd door de hier aan het woord zijnde leden als een slecht voorbeeld beschouwd.

Eenige leden, die zich met deze beschouwingen konden vereenigen, vestigden er nog de aandacht op, dat blijkens de mededeelingen van den Minister van Financiën in de vergadering van de Eerste Kamer der Staten-Generaal op 22 December 1932 (*Handelingen Eerste Kamer 1932—1933*, blz. 114) door de Nederlandsche Regeering niet tot ratificatie zal worden overgegaan, wanneer niet ten minste Engeland, Duitschland en Frankrijk hetzij zouden toetreden, hetzij zouden berusten in de gunsten, die de verdragspartners elkander onderling willen verleenen. Deze leden maakten zich niet de minste illusie, dat een van de drie landen op eenigerlei wijze medewerking zoude verleenen aan de inwerkingtreding van het Ouchy-verdrag.

Verscheidene andere leden kwamen daartegen met kracht op. De drie betrokken landen moeten, naar hun oordeel, eerst ononwonden en onbevreesd toonen, of zij de totstandkoming van het verdrag wenschen. Hun volksvertegenwoordigingen moeten zich daarover onafhankelijk uitspreken. Hebben deze aan het verdrag haar goedkeuring gehecht, dan zal eerst de tijd gekomen zijn, om te overwegen, of ernstige bezwaren, door andere Staten opgeworpen, nochtans de inwerkingtreding beletten.

Verscheidene leden bespraken nog nader de mogelijkheid van uitbreiding van den kring der Staten, die het verdrag aangaan, door toetreding van andere. Zij meenden, dat zal dienen te worden gewaakt tegen het gevaar, dat uit economische overeenkomsten politieke gebondenheid kan voortvloeien. Zij wilden Nederland niet zien ingelijfd bij of verbonden aan politieke combinaties, die tegenover andere Staten of Statengroepen in gestadige tegenstelling leven. Zij zouden het toejuichen, als in de eerste plaats tot het verdrag wilden toetreden Staten, die, evenals Nederland, in de groote tegenstellingen op het gebied der buitenlandsche politiek niet of weinig betrokken zijn. Zij noemden de Scandinavische Staten en Zwitserland. Gaarne zouden deze leden van de Regeering vernemen of deze van oordeel is, dat op toetreding van Denemarken, Zweden, Noorwegen en Zwitserland uitzicht bestaat.

Gevraagd werd of krachtens het handelsverdrag van ons land met Engeland, dat land wel gerechtigd is, tegen de inwerkingtreding van het Ouchy-verdrag bezwaar te maken.

Eenige leden stelden nog de vraag, of er van de zijde van buitenlandse Mogendheden in verband met de bestaande meestbegunstigingsclausules protest gerezen is naar aanleiding van het onderwerpelijke verdrag en welke landen aan de Regeering hebben verklaard, bij de inwerkingtreding van het verdrag geen beroep te zullen doen op hun uit bestaande tractaten toekomend recht tot toepassing van de meestbegunstigingsclausule.

Eenige leden meenden, in verband met de internationale beteekenis van het verdrag, er nog op te moeten wijzen, dat het verdrag naar hun oordeel in zekere opzichten verwantschap vertoont met de figuur, die op de conferentie te Stresa gevonden is, om den landbouwstaten van Zuid-Oost-Europa gelegenheid te geven, hun producten op gemakkelijker wijze in Europa af te zetten. Ook meenden zij een parallel te ontdekken in de Ottawa-verdragen. Het gemeenschappelijke in deze drie soorten van

overeenkomsten zochten deze leden in de afwijking van de meestbegunstiging en het toekennen van een preferentie. Deze leden waren dan ook pijnlijk getroffen door het feit, dat blijkbaar de groote Mogendheden, die bij de verdragen van Stresa en Ottawa betrokken zijn, straffeloos preferenties kunnen scheppen, terwijl die zelfde landen aan Nederland, België en Luxemburg moeilijkheden in den weg leggen. Het heeft er allen schijn van, dat het recht van den sterkste nog steeds in het internationale verkeer een belangrijke rol speelt.

Andere leden sloten zich ten deele bij deze opmerkingen aan, doch wezen er tevens op, dat het Ouchy-verdrag in zeer belangrijke opzichten afwijkt van de verdragen van Stresa en Ottawa, welke laatste ook onderling van structuur en doelstelling verschillen. Het kenmerkende van het Ouchy-verdrag ligt hierin, dat het openstaat voor alle landen, die willen medewerken aan den afbraak der tolmuren.

Verscheidene leden waren van oordeel, dat eerst de Internationale Economische Conferentie te Londen dient te worden afgewacht, alvorens definitief een meening omtrent de internationale beteekenis van het verdrag kan worden gevormd. Wellicht zal het noodzakelijk zijn het verdrag nog grondig te wijzigen, ten einde aan geopperde bezwaren te gemoet te komen. Deze leden oordeelden het daarom beter, dat de Staten-Generaal hun medewerking aan de goedkeuring van de gesloten overeenkomst niet verleenen, alvorens de Economische Conferentie heeft plaats gehad.

Andere leden deelden deze meening niet. Zij herinnerden er aan, dat de verhouding van het beginsel der meestbegunstiging en dat van een verdrag als het onderhavige door meergenoemde conferentie zal worden behandeld en dat het vraagstuk van die verhouding in het rapport van de voorbereidingscommissie-TRIP reeds is gesteld. Zij waren van gevoelen, dat de conferentie des te eerder tot een beslissing van dat vraagstuk verplicht zal zijn, als te voren gebleken is, dat een drietal landen een verdrag als dat van Ouchy wenschen te bekrachtigen.

Ook zelfs, wanneer mocht blijken, dat het verdrag internationaal onaanvaardbaar zou worden verklaard of min of meer sterk gewijzigd zou moeten worden, ook dan zou goedkeuring van het verdrag in geen enkel opzicht het standpunt van de Nederlandsche Regeering verzwakken. Het tegendeel is waar. Een door de Staten-Generaal goedgekeurd verdrag zal meer eerbied afdwingen dan een verdrag, waarvan het niet zeker is, dat de Volksvertegenwoordiging het wenscht te sanctionneeren. Bovendien meenden deze leden een kentering te bespeuren in de opvattingen van verschillende Regeeringen in zake de handelspolitiek. Gewezen werd op den uitslag der Presidentsverkiezingen in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, op het verlangen naar meer vrijen handel, dat in Spanje tot uiting komt, op de onderhandelingen tusschen Engeland en Amerika, op de weigering van Sir ARTHUR SALTER om zitting te nemen in de commissie tot voorbereiding der Londensche Conferentie, wegens de niet-erkenning door de Engelsche Regeering van het Ouchy-verdrag en ten slotte op de uitlatingen der radicale partij in Frankrijk.

Andere leden stelden tegenover deze zeer problematische gecordeelde lichtpunten de politiek van Duitschland, die voor ons land van zoo overwegende beteekenis is en die de bijl plaatst bij den wortel van de Nederlandsche volkswelvaart.

Eenige leden stelden nog de vraag, welke perspectieven dit verdrag opent ten aanzien van de internationale positie van Nederland. In de Memorie van Toelichting ontbreekt hieromtrent elke toespeling. Is het de bedoeling, zoo vroegen deze leden, om geleidelijk te komen tot een toluie met België en Luxemburg? Hoewel elke economische toenadering met België zal moeten worden bevorderd, waren deze leden niet blind voor het gevaar, dat toluies meermalen de beteekenis verkrijgen van een politiek bondgenootschap. In België zijn reeds uit gezaghebbende kringen stemmen opgegaan, om in de eerste plaats Frankrijk als verdragspartner in het Ouchy-verdrag te betrekken, om zoodoende tot een tolverbond met West-Europeesche naties, zich uitstrekkend tusschen Engeland en Centraal Europa, te komen. Indien

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

deze perspectieven ook door de Nederlandsche Regeering mochten worden gewenscht, is dubbele voorzichtigheid geboden.

Andere leden zouden het toejuichen, wanneer het Ouchy-verdrag ten slotte leiden zou tot het sluiten van een tolunie tusschen Nederland en België. Zij meenden, dat een zoodanige tolunie volstrekt niet insluit, dat gekoerst zal worden naar gevaarlijk vaarwater. Naar het oordeel dezer leden kan een tolunie beschouwd worden, los van politieke vraagstukken.

Nationaal. Verscheidene leden wezen op de beteekenis, welke dit verdrag voor de nationale handelspolitiek van Nederland zou kunnen hebben. Zij waren van oordeel, dat in dit verdrag het gevaar schuilt, dat het in de toekomst zal kunnen worden aangewend, om een politiek van economische weerloosheid en van eenzijdigen vrijen invoer te bestendigen, die Nederland op den rand van den afgrond voert. Ook in dit verband dachten zij aan de geschiedenis van het wetsontwerp in zake tijdelijke heffing van 30 procenten op alle invoerrechten. Naar hun oordeel is het verdrag toen misbruikt, om een in 's lands belang geboden maatregel te verijdelen. De toestand van 's lands financiën en de economische verhoudingen, waaropder het geheele bedrijfsleven gebukt gaat, zijn dusdanig zorgwekkend, dat het niet verantwoord is, de wetgeving op handelspolitiek en fiscaal terrein te blokkeeren. De Regeering dient, naar het oordeel dezer leden, de handen volkomen vrij te houden, om naar omstandigheden te kunnen handelen. Het verdrag van Ouchy heeft zich huns inziens reeds overleefd. Deze leden wezen in dit verband op het bepaalde in de alinea's 5 en 6 van het protocol ad artikel 2 van het verdrag, waarin bepaald wordt, dat de verdragsluitende partijen zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van het verdrag de minima zullen vaststellen, waar beneden de rechten met betrekking tot voortbrengselen van den landbouw niet behoeven te worden verlaagd en dat zij eveneens zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van het verdrag zullen overeenkomen, op welke voortbrengselen het verdrag, op grond van buitengewone omstandigheden, niet dan met eenig uitstel en onder zeker voorbehoud zou kunnen worden toegepast. Welke beteekenis, zoo vroegen zij, zou nog aan het verdrag gehecht moeten worden, wanneer de Nederlandsche Regeering vóór de inwerkingtreding met een beroep op deze alinea's van het protocol ad artikel 2 van het verdrag ongeveer het geheele bedrijfsleven van de werking der tariefverlagingen zou uitsluiten?

Verscheidene leden merkten op, dat het verdrag aan Nederland voor het verkeer met België weinig voordeelen biedt. Artikel 2 van het verdrag bevat een wederkerige verbintenis tot gelijke procentueele verlaging van de op den datum der verdragsonderteekening bestaande tarieven. Waar nu de bestaande toestand deze is, dat het Nederlandsche tarief een fiscaal tarief is, terwijl het Belgische tarief, zeker in vergelijking met het Nederlandsche, protectionistisch moet worden genoemd, zal er, wanneer de gelijke procentueele verlagingen van artikel 2 haar beslag zullen hebben gekregen, nog altijd groot verschil blijven tusschen het Nederlandsche en het Belgische tarief en wel ten gunste van het laatste. Zij wezen er bovendien op, dat België voor sommige artikelen meer dan 100 procent van de waarde aan invoerrechten heft, zoodat, ook al mochten die rechten op den duur tot 50 procent dalen, import uit Nederland van dergelijke artikelen onmogelijk moet worden geacht. Deze leden stelden dan ook de vraag, of dit verdrag niet een limiet zou moeten bevatten, waarop de invoerrechten op het oogenblik van de inwerkingtreding behooren te worden gefixeerd. Die limiet zou b.v. op 30 procent gesteld kunnen worden, zoodat de eerste verlaging bij 30 procent zou beginnen. Zij zouden hieromtrent gaarne het oordeel van de Regeering vernemen.

Eenige leden stelden in dit verband de vraag, of de Regeering zou kunnen mededeelen, in hoeverre de thans bestaande verschillen tusschen de tarieven der beide landen zich later, wanneer het onderwerpelijke verdrag in werking zal zijn getreden, zullen openbaren. Waar artikel 1 van het verdrag de verbintenis inhoudt de invoerrechten niet te verhoogen boven het peil van rechten, bestaande op den dag der onderteekening, derhalve op den 18den Juli 1932, zouden deze leden gaarne een nauwkeurige opgave ontvangen van de in België en Luxemburg sedert ge-

noemden datum plaats gehad hebbende verhoogingen, op welke wijze en in welken vorm deze ook zijn tot stand gekomen. Daarbij zouden zij gaarne gemotiveerd zien medegedeeld, in hoeverre die verhoogingen al of niet met de aangegane verbintenissen in overeenstemming zijn te brengen, in verband met het bepaalde in de „Bijbehorende Verklaring", dat de verdragsluitende partijen zich de bevoegdheid voorbehouden onder elkander op grond van bijzondere overeenkomsten, waartoe alle Staten kunnen toetreden, haar invoerrechten op bepaalde goederen te verlagen volgens andere richtlijnen dan die voorzien in artikel 2 van het verdrag en dat bedoelde verlagingen zullen worden uitgestrekt tot alle derde Staten, die zullen zijn toetredend tot de onderhavige overeenkomst, onverschillig of zij al of niet partij zijn bij dit verdrag. Gewezen werd o. a. op de verhooging van rechten met 50 procenten omstreeks April 1932 en op het handhaven van de 50 procenten op manufacturen.

Voorts wezen deze leden op het bepaalde in het protocol ad artikelen 1 en 2. Zoowel o. a. de bepaling, dat de verdragsluitende partijen ieder zich de vrijheid hebben voorbehouden, om de rechten van haar tarief met betrekking tot goederen, welke niet op haar grondgebied worden voortgebracht, om fiscale redenen te verhoogen, als de bepaling, waarbij de bevoegdheid voorbehouden is, om het tarief aan te passen aan eventueele veranderingen in de industriele techniek, zet, naar de meening van de hier aan het woord zijnde leden, de deur open voor maatregelen, die een aan het doel van het verdrag tegengestelde strekking hebben.

In dit verband stelden eenige leden de vraag, in hoeverre bij ratificatie van het verdrag Nederland juridisch en moreel nog vrij is, om de in voorbereiding zijnde technische herziening van het tarief van invoerrechten conform de behoeften van den fiscus en het bedrijfsleven tot stand te brengen. Meer in het bijzonder wenschten deze leden zekerheid te hebben, dat het verdrag zich niet verzet tegen een tarief, dat vooreerst het begrip „toonbankartikelen" zou loslaten en gebaseerd zou zijn op de verdeeling in „grondstoffen, halffabrikaten en afgewerkte producten", dat in de tweede plaats in totaal uit de opbrengst van het tarief een hoogere bate zou trekken dan tot nu toe het geval was, onder meer door artikelen te belasten, die vroeger onbelast waren, ook wanneer die artikelen wél hier te lande worden voortgebracht of gemaakt; dat bestaande rechten op hier te lande voortgebrachte of gemaakte goederen zou verhoogen en ten slotte een tarief, dat het stelsel van de specifieke rechten zou uitbreiden. Omtrent deze vragen moet, naar het oordeel dezer leden, volkomen klaarheid ontstaan, aangezien Nederland binnen afzienbaren tijd voor het probleem zal worden gesteld, de consequenties te trekken uit de structuurveranderingen, die bezig zijn zich te voltrekken en die de basis van ons economisch leven hebben aangetast.

Eenige leden waren van oordeel, dat ten aanzien van den landbouw het verdrag weinig gunstige perspectieven opent. In plaats van verlaging dient een verhooging van invoerrechten op agrarische producten tot stand te komen, ten einde den noodlijdenden land- en tuinbouw eenigszins te hulp te komen. Deze leden meenden dan ook te bemerken, dat meer dan één partij voor het optrekken van hoogere tariefmuren ten gunste van land- en tuinbouw begint te gevoelen; zij wezen ter staving van dit betoog o. a. naar de rede, welke dr. COLIJN op 1 Februari 1933 te Leeuwarden heeft gehouden, en waarin de hier aan het woord zijnde leden het begin van een koersverandering in dezen meenden te kunnen constateeren.

Zij vestigden er in dit verband de aandacht op, dat de mogelijkheid, welke voor alle landen openstaat, zich bij het verdrag aan te sluiten, zeer ernstige consequenties voor Nederland zou kunnen hebben. Gedacht werd aan eventueele toetreding tot het verdrag van landbouwstaten als b.v. Polen, Roemenië en Argentinië. Hierdoor zou worden belet, dat een voldoende contingentteering op landbouwproducten uit die Staten kan worden toegepast. Nieuwe contingentteeringsmaatregelen ter bescherming van den landbouw zullen na toetreding van die Staten weinig of geen succes meer hebben.

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

Deze leden wezen er nog op, dat het op den duur onmogelijk zal zijn, den steun aan de agrarische producten te bestendigen, door de verliezen op den export te compenseeren door het belasten van den binnenlandschen consument. Evenmin zal het naar hun oordeel mogelijk zijn, nu de export meer en meer wordt afgesneden, de agrarische producten door subsidies of voorschotten uit 's Rijks kas te steunen. Deze leden wezen er in dit verband nog op, dat het niet valt te ontkennen, dat de internationale economische verhoudingen bezig zijn, zich in sterke mate te wijzigen. Het gevolg daarvan zou wel eens kunnen zijn, dat Nederland verplicht zal worden het karakter van zijn landbouw te veranderen door b.v. minder tuinbouw- en zuivelproducten voort te brengen en zich meer toe te leggen op de productie van b.v. tarwe en veevoeder. Indien dit noodzakelijk zou blijken, dan zou Nederland eventueel daarin zeer belemmerd worden door het onderhavige tractaat, althans door den „geest van Ouchy”. Met dit perspectief voor oogen, mag de wetgever zich wel tweemaal bedenken alvorens hij de vrijheid van beweging prijs geeft zonder dat een reëel en tastbaar belang daartegenover staat. Op grond van deze overwegingen zouden deze leden dan ook niet bereid zijn hun stem aan dit wetsontwerp te geven.

Eenige leden zouden gaarne worden ingelicht omtrent de vraag, of ten gevolge van de inwerkingtreding van het verdrag de mogelijkheid bestaat, dat uit Rusland de Nederlandsche markt met graan zal worden overstroomd.

§ 3. Van vele zijden werd de vraag opgeworpen, hoe het verdrag zich verhoudt tot de clause van de meestbegunstigde natie.

Eenige leden wezen er op, dat aanneming en in werking treden van het tractaat moet uitloopen op een uitholling van het meestbeguntingsrecht, dat Nederland op grond van afgesloten tractaten met vele Staten heeft. Het is toch te voorzien, dat die Staten, welke om bepaalde redenen niet tot het verdrag zullen toetreden, in de practijk zullen ondervinden, dat zij bij hun uitvoer naar Nederland niet op gelijken voet behandeld worden met België of met andere Staten, die wel zijn toegetreden. Het moet naar hun oordeel onaannemelijk worden geacht, dat die Staten daarin zullen berusten; handelspolitieke moeilijkheden en voor Nederland minder aangename maatregelen zouden daarvan wel eens het gevolg kunnen zijn. En als dat dan Staten zijn, met welke Nederland belangrijke handelsrelaties onderhoudt, dan zou dit reeds voor deze leden een afdoende reden zijn om aan het onderhavige wetsontwerp hun stem te onthouden.

Verscheidene leden spraken er hun voldoening over uit, dat in dit verdrag, naast het beginsel van de meestbegunstiging, een nieuw element in de handelspolitiek van Nederland zijn intrede doet, nl. dat der reciprociteit. De Memorie van Toelichting drukt dit aldus uit, dat „allerminst (moet) worden gestreefd naar algemeene afschaffing” van de meestbeguntingsclausule.

Op blz. 3 van de Memorie van Toelichting wordt omtrent de meestbegunstiging medegedeeld:

„Zoodoende ontstaat meestbegunstiging op tweeërlei peil: a) op een betrekkelijk hoog tarievenpeil voor alle Staten, die niet bereid zijn de douanerechten geleidelijk terug te brengen tot een overeen te komen peil; b) op een verlaagd tarievenpeil van alle Staten, die daartoe wel bereid zijn.”

De hier aan het woord zijnde leden zagen in deze gewijzigde politiek een toenadering tot een bepaald soort actieve handelspolitiek, gelijk die herhaaldelijk in en buiten de Kamer is verdedigd; een actieve handelspolitiek namelijk, waarbij naast de meestbegunstiging ook ruimte wordt gelaten voor reciprociteit.

Eenige andere leden, die zich niet op het standpunt van de actieve handelspolitiek plaatsten, gaven toe, dat dit verdrag een inbreuk inhoudt op de meestbegunstiging in haar klassieke beteekenis. Dit verdrag nadert het stelsel van de voorwaardelijke meestbegunstiging. Algemeen werd deze constructie beschouwd als een belangwekkend experiment. Het is echter naar het oor-

deel van verscheidene leden de vraag of internationaal deze inbreuk op de meestbegunstiging door landen, die tegenover België en Nederland een beroep kunnen doen op deze verdrag-clausule, zal worden erkend. Hoe dit ook zij, deze leden prezen de Regeering, dat zij het standpunt inneemt, dat onder de huidige handelspolitieke omstandigheden inschakeling van het beginsel van de reciprociteit naast het beginsel van de meestbegunstiging in de door Nederland te voeren handelspolitiek gewenscht is. Huns inziens kan de Regeering dit met gerust geweten doen, omdat erkenning van de basis van dit verdrag de sleutel is voor vele handelspolitieke raadsels, waarvoor Europa staat. De klassieke meestbegunstiging is naar hun oordeel meer en meer een beletsel geworden om bestaande handelsbelemmeringen op te ruimen.

Intusschen ontkenden eenige leden niet de eigenaardige moeilijkheden, welke zullen ontstaan, wanneer het verdrag in werking zal zijn getreden.

De Memorie van Toelichting heeft daar reeds aandacht aan geschonken door op te merken, op bladzijde 3, dat de teekenende Staat tegenover vijf categorieën van Staten kan komen te staan.

De hier aan het woord zijnde leden zouden de navolgende onderscheiding willen opstellen:

1. De medeonderteekenaars genieten de meestbegunstiging op het verlaagde peil.

2. De later toetredende Staten plaatsen zich onder die zelfde categorie.

3. De niet teekenende, door een handelsverdrag met partijen verbonden Staten, die de inwerkingtreding niet beletten, ontvangen de meestbegunstiging op het oude niveau zoolang zij zich behoorlijk gedragen.

4. Wanneer de categorie sub 3 door een nieuwe verhooging van tariefmuren of vermeerdering van de handelsbelemmeringen ernstig afbreuk doet aan de verdragspartijen, kunnen dezen overgaan tot verhooging van de invoerrechten en de instelling van nieuwe beschermende rechten ten aanzien van bepaalde goederen van dien derden Staat.

5. De Staten, die door een handelsverdrag met de verdragspartijen verbonden zijn, doch niet toetreden en evenmin toestemmen in de voorwaardelijke meestbegunstiging, zijn in staat de zaak te doen schipbreuk lijden, tenzij door opzegging van het handelsverdrag deze Staten geplaatst moeten worden onder de categorie van hen, die niet door een handelsverdrag met partijen verbonden zijn, ten aanzien waarvan partijen geheel vrij zijn met betrekking tot het heffen van invoerrechten en het in het leven roepen van handelsbelemmeringen.

Deze leden merkten op, dat deze onderscheiding niet een tweeledig, maar eventueel een vierledig tarief als mogelijk veronderstelt:

a. een laag tarief voor de oorspronkelijke of later toetredende partijen;

b. een gefixeerd hooger tarief voor de welwillende buitenstaanders;

c. een verhoogd tarief voor de welwillende buitenstaanders, die doorgaan aan de belangen der teekenende Staten afbreuk te doen;

d. volkomen vrijheid tegenover landen zonder handelsverdrag.

Deze leden stelden de vraag, in welke opzichten de nationale wetgeving gewijzigd zou moeten worden en welke verdere maatregelen zouden moeten worden genomen, om het Ouchy-verdrag volledig te doen werken.

Zij hadden zich het volgende schema gedacht, waaromtrent zij gaarne het oordeel van de Regeering zouden vernemen:

A. Vooreerst zal voor de Nederlandsche wetgeving de mogelijkheid moeten worden geopend, om op tariefgebied een vierledige behandeling toe te passen.

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

B. Voor de uitvoering van artikel 4, lid 2, van het verdrag zal een uniforme douane-nomenclatuur moeten worden opgesteld.

C. Het Nederlandsch tarief zou conform artikel 2, derde lid juncto het protocol een onderscheiding moeten maken tusschen halffabrikaten en afgewerkte producten.

D. Ten aanzien van de uitvoering van de alinea's 5 en 6 van het protocol op artikel 2 van het verdrag zouden:

a. minima moeten worden vastgesteld waar beneden de rechten met betrekking tot voortbrengselen van den landbouw niet behoeven te worden verlaagd;

b. de voortbrengselen genoemd moeten worden, ten aanzien waarvan, op grond van buitengewone omstandigheden, niet, dan met eenig uitstel en onder zeker voorbehoud, het verdrag zou kunnen worden toegepast.

E. Ter uitvoering van het bepaalde in de voorlaatste alinea van artikel 3 van het verdrag zou ten slotte de Nederlandsche wetgeving de mogelijkheid van beperking van den in- en den uitvoer moeten openen.

Andere leden erkennen, dat de nieuwe elementen van het Ouchy-verdrag wel tot moeilijkheden aanleiding moesten geven, doch zij ontkenden, dat Nederland verplicht zou zijn, van al de bevoegdheden, die het verdrag veronderstelt, aanstonds gebruik te maken.

Artikelen van het verdrag.

Artikel 1.

Eenige leden achtten het een zonderlinge methode, om in het verdrag te bepalen, dat het tarievenbestand een aanvang neemt op den datum der onderteekening, dus op 18 Juli 1932, terwijl bij de onderteekening van het protocol feitelijk deze datum wordt veranderd in dien van de inwerkingtreding. Veel misverstand ware voorkomen, indien in artikel 1, lid 1, terstond gesproken zou zijn van „datum van inwerkingtreding”.

Eenige leden vestigden de aandacht op de bepaling van het tweede lid van artikel 1 van het verdrag, waardoor naar hun gevoelen derde Staten, die hooge invoerrechten hebben, kunnen worden begunstigd en welke, in zekeren zin, Nederland tegenover die Staten economisch weerloos maakt.

Andere leden achtten deze bezwaren niet van zooveel gewicht, dat de voordeelen van het verdrag daar niet tegen zouden opwegen.

Voorts werd naar aanleiding van het tweede lid opgemerkt, dat de rechtsfiguur niet duidelijk is. Partijen komen overeen, om haar handelspolitiek regime niet ten detrimente van derde Staten te veranderen, mits dezen zich behoorlijk blijven gedragen. Worden hier rechten verleend aan derde Staten, die zelf geen partij zijn bij de overeenkomst? Welke sanctie, aldus stelden de hier aan het woord zijnde leden de vraag, is op de naleving van deze bepaling gesteld? Wordt hier een beding ten behoeve van derde, overeenkomstig artikel 1353, lid 2, van het Burgerlijk Wetboek, bedoeld? Zoo ja, hoe zijn dan de rechten geregeld van de wederpartij en den derden Staat?

Verscheidene leden spraken verder de vrees uit, dat deze bepaling een beletsel zou vormen om andere Staten te bewegen tot het verdrag toe te treden. In aanmerking genomen de lage invoerrechten van Nederland op 18 Juli 1932, zien die derde Staten zonder eenige tegenprestatie zich een algeheele fixatie van het Nederlandsch tarief in den schoot geworpen. Er zullen tal van landen zijn, diè met dezen toestand volkomen tevreden zijn en geen enkel verlangen koesteren om hun hooge rechten telkenjare met 10 procent te verlagen in ruil voor een, in absolute zin veel geringere verlaging, die Nederland daartegenover zal stellen. Bovendien houdt Nederland al zeer spoedig met het verlagen der rechten op, terwijl verondersteld wordt, dat het derde land met zijn protectionistisch systeem doorgaat met zijn tariefafbraak, totdat het niveau tot 50 procent is gedaald. Indien die derde Mogendheid later wensch toe te treden, dan kan het te

brengen offer nog veel grooter zijn. Vooreerst zal in versneld tempo de achterstand moeten worden ingehaald en vervolgens zullen de na 18 Juli 1932 eventueel ingevoerde verhoogingen komen te vervallen.

Artikel 2.

Eenige leden, die in meer normale tijden geen bezwaar zouden hebben tegen een geleidelijke toelafbraak — mits beperkt tot Nederland, België en Luxemburg —, maakten onder de huidige omstandigheden tegen de in het verdrag aangegeven methode bedenkingen. België heeft voor zijn industrie een tariefstelsel ingevoerd, dat in vele opzichten voor haar een grooten steun beteekent. Deze steun zal ook in de toekomst blijven bestaan. Nederland daarentegen beschermt zijn industrie, mede door zijn stelsel van toonbankartikelen en ad-valorem-rechten, zoogoed als niet. Te verwachten is, dat de afzet van Belgische industrieproducten, die reeds thans in vele gevallen het karakter van sociale dumping aanneemt, sterk zal worden gestimuleerd, terwijl van den anderen kant de moeilijkheden van de Nederlandsche industrie door eventuele vergroting van afzetmoeilijkheden in België niet zullen verminderen.

Tegenover deze bezwaren van de industrie zouden in theorie wellicht voordeelen voor den landbouw hier te lande kunnen staan. Immers geldt nog steeds de klassieke opvatting — welke intusschen niet meer strookt met de werkelijkheid —, dat Nederland in de eerste plaats een landbouwstaat is en België een industriestaat. In België is het verdrag gestuit op verzet bij de boerenorganisaties.

gevraagd werd of dit verzet wellicht de aanleiding is geworden tot de protocolaire bepaling ad artikel 2, waarin gezegd wordt:

„5. De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van dit verdrag de minima vaststellen waarbeneden de rechten met betrekking tot voortbrengselen van den landbouw niet behoeven te worden verlaagd.”

De beteekenis en de achtergrond van deze clause werden in het algemeen niet duidelijk gevonden.

Eenige leden stelden de vraag, hoe door de beide Regeeringen het agrarische vraagstuk in verband met het verdrag wordt bekeken. Is het de bedoeling om voor den landbouw artikel 2 van het verdrag practisch buiten werking te stellen? In dat geval zou de practische waarde van het verdrag voor Nederland geheel en al negatief worden.

Andere leden merkten op, dat het belang van dit verdrag niet in de eerste plaats gezocht moet worden in de materiele voordeelen, maar in het moreele effect, dat mag worden verwacht. Deze leden zouden daarom geneigd zijn om over de door de eerst aan het woord zijnde leden onderstelde bezwaren van practischen aard heen te stappen.

Eenige leden gaven uiting aan hun vrees, dat de nauwere economische aansluiting met België invloed zou gaan uitoefenen op de sociale verhoudingen, met name de loonsverhoudingen in Nederland. Wanneer gestreefd wordt naar egalisatie van de sociale lasten als noodzakelijk gevolg van egalisatie van economische verhoudingen, dan zouden de Nederlandsche arbeiders, wier levensstandaard ver uit gaat boven dien van de Belgische, ongetwijfeld daarvan de dupe worden. Deze leden vreesden, dat aanvaarding van dit verdrag door de Staten-Generaal weer aanleiding zou worden tot een poging, het loonpeil nog verder te drukken.

Artikel 3.

Tegen de uitzonderingen, in dit artikel genoemd, bestonden geen bezwaren.

De vraag werd gesteld, of in verband met de geheele structuur van dit verdrag met zijn verschillende soorten van meestbegunstiging, de Crisisinvoerwet niet moet worden gewijzigd en wel aldus, dat contingentteering niet lager dan 100 procent van het gemiddelde der ingevoerde en uitgevoerde hoeveelheden ge-

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

durende normale jaren beperkt blijft tot de partijen, aangesloten bij het verdrag, met mogelijkheid, om tegenover andere landen straffer te contingenteeren?

Artikel 8.

Louter theoretisch beschouwd juichten verscheidene leden het toe, dat toetreding tot het verdrag openstaat voor elke andere Mogendheid. Met het oog echter op de practijk werd door vele leden dit open karakter hoogst gevaarlijk geacht. Deze leden sloten zich aan bij de bezwaren, in de algemeene beschouwingen ten aanzien van den landbouw geopperd. Te vreezen is, dat alleen zullen toetreden landen, die, verscholen achter hooge tariefmuren, als exportland voor Nederland van weinig betekenis zijn, doch die gaarne van de Nederlandsche lage rechten zullen profiteeren, om eenzijdig zonder tegenprestatie de Nederlandsche markt te overstroomden, tot schade van de inheemsche productie. Gedacht werd namelijk aan landen, die gebukt gaan onder een groot overschot van agrarische producten.

Verscheidene leden waren van oordeel, dat deze kant van het vraagstuk onvoldoende is doordacht. Zij hadden er dan ook ernstig bezwaar tegen, dit verdrag, waaraan groote risico's zijn verbonden, te aanvaarden.

Eenige leden merkten op, dat artikel 8, eerste lid, niet volkomen duidelijk in het licht stelt, wat wordt bedoeld. Later toetredende Staten zullen zulks doen op voet van gelijkheid met de Staten, die reeds onderteekend hebben. Wanneer men de Memorie van Toelichting leest (blz. 3, eerste alinea), krijgt men den indruk, dat later toetredende Staten de tariefafbraak sneller moeten doen plaats vinden dan zij, die van den aanvang af onderteekenaars waren. Deze passage doet veronderstellen, dat derde Staten, die na 2 jaren tot het verdrag toetreden, beginnen met onverwijd hun tarief met tweemaal 10 pct. te verminderen. Aldus komen zij op voet van gelijkheid met de andere Staten, die reeds tot de participanten behooren. Is dit, zoo vroegen de hier aan het woord zijnde leden, inderdaad de bedoeling van de ontwerpers van het verdrag en, zoo ja, waarom is dan aan deze gedachte niet in duidelijker vorm, dan in artikel 8, lid 1, neergelegd, uitdrukking gegeven?

gevraagd werd, wat moet worden verstaan onder „het archief van de Nederlandsche Regeering”, waarin, blijkens het slot van het verdrag, het officieele verdrag zal worden neergelegd. Is daarmede het archief op het Departement van Buitenlandsche Zaken bedoeld, en, zoo ja, waarom is dat dan niet gezegd?

Artikel 10.

gevraagd werd, welke mening de Regeering is toegedaan omtrent de noodzakelijkheid en de mogelijkheid om in dit verdrag ook de gebiedsdeelen buiten Europa te betrekken. Heeft de Regeering hierover reeds met de Indische Gouvernemen ten overleg gepleegd? Is het ook bekend, hoe in België over dit vraagstuk gedacht wordt?

Eenige leden achtten de kans niet uitgesloten, dat België het verdrag ook voor zijn koloniën aanvaardt. Wanneer zulks zou geschieden, dan zouden — door het ontbreken van eenige handelspolitieke verhouding tusschen Nederland en de Overzeesche gebieden — de producten uit de Belgische koloniën tegen lagere invoerrechten op de Nederlandsche markt kunnen gekocht worden dan die uit het eigen Koninkrijk. De urgentie, om, vóór dit verdrag in werking treedt, de verhouding Nederland—Overzeesche gebieden te regelen, treedt wel sterk op den voorgrond.

Protocol van onderteekening.

Gezien de verwarring, die ontstaan is over de draagwijdte van het protocol van onderteekening bij gelegenheid van het ontwerp, houdende verhooging met 30 opeenten van alle tarieven, achtten eenige leden het beter, dat dit deel van het verdrag wordt geschrapt. Het kan moeilijk van de leden der Kamer, die het standpunt van de Regeering ten opzichte van bedoeld wetsontwerp hebben ingenomen, worden geëischt, dat dezen hun goedkeuring hechten aan de interpretatie, die de meerderheid van de Kamer heeft gehuldigd.

Ad artikelen 1 en 2. Eenige leden stelden de vraag, welke betekenis moet worden gehecht aan de slotwoorden van den eersten zin van het eerste lid, in den Franschen tekst luidende: „des marchandises non produites sur son territoire”. Naar de meening van deze leden laten deze woorden — die in het Nederlandsch zijn vertaald als „goederen, welke niet op haar grondgebied worden voortgebracht” — ruimte voor tweeërlei opvatting. Zij kunnen betreffen de *soort* goederen, welke niet op het eigen grondgebied worden voortgebracht; zij zouden ook kunnen betreffen de *hoeveelheid* goederen, welke niet op het eigen grondgebied zijn voortgebracht.

Hiertegenover werd van andere zijde opgemerkt, dat, waar het tarief van invoerrechten uitsluitend geldt de goederen, die *inkomen* en derhalve in het tarief zelf geen plaats is voor een onderscheiding naar in het binnen- en buitenland voortgebrachte quanta van een zelfde soort goederen, het in den aard van de zaak ligt, dat de geciteerde woorden niet anders zijn te verstaan dan als betreffende de *soort* goederen, die in het eigen land in het geheel niet voortgebracht worden.

Ad artikel 2. Het protocol ad artikel 2 gaf aanleiding tot het maken van de opmerking, dat weliswaar bij de voorbereiding van dit verdrag is rekening gehouden met het bestaan van *compensatoire* invoerrechten in de verschillende landen, maar dat aan de moeilijkheden, die bij de verwezenlijking van de Ouchy-gedachte voor deze compensatoire rechten ontstaan, onvoldoende aandacht is geschonken. In het protocol wordt in de eerste alinea ad artikel 2 geheel in het licht gesteld, dat het verschil tusschen het invoerrecht en het binnenlandsch recht wel degelijk voor de jaarlijksche procentueele verlaging in aanmerking komt. Dit nu moet van Nederlandsche zijde onaanvaardbaar worden geacht. De invoerrechten op bier, suikerhoudende goederen en zout zijn hooger dan de op de artikelen geheven binnenlandsche accijnzen, doch het verschil houdt juist de compensatie in, die de wetgever aan de betreffende ondernemingen wilde verlenen voor de moeilijkheden en de administratieve kosten, die zij in betrekking tot den accijnsplicht moeten vervullen. Aan gedistilleerd, sigaren en sigaretten en suiker, waarop zelfstandige compensatoire invoerrechten gelden en waarop de aantekening ad artikel 2 van het protocol niet van toepassing is, is blijkbaar in het geheel niet gedacht. Deze leden wezen er op, dat in het wetsontwerp nopens de weeldeverteringsbelasting de methode van het compenseerend invoerrecht ook is gevolgd. Bij het wetsontwerp tot heffing van 30 opeenten op alle invoerrechten werd bij Nota van Wijziging dit element van bescherming niet met 30 procent verhoogd. Het spreekt naar het oordeel dezer leden vanzelf, dat bij een eventueele verlaging van rechten dit element eveneens buiten beschouwing moet blijven.

In het bijzonder werd nog gewezen op het invoerrecht van 30 procent op sigaren, waarvoor in 1922 juist een minimum gewichtsrecht van f 15 per 1000 werd ingesteld ten einde de compensatie niet te doen verminderen door invoer tegen abnormaal lage prijzen. Het kan toch niet in de bedoeling liggen, thans dit minimum wel aan te tasten. De hier aan het woord zijnde leden herinnerden in dit verband aan een door Minister COLIJN aan de Eerste Kamer naar aanleiding van eenige door den heer VAN DER LANDE gestelde vragen gezonden Nota van 3 October 1925, waarin hij o. a. schrijft:

„Bij de beoordeeling van het invoerrecht op tabaksfabrikaten (45 ten honderd der waarde voor sigaretten en 30 ten honderd voor de overige producten, met een minimum recht voor sigaren) houde men in het oog, dat de tabaksindustrie den druk der accijnswetgeving inderdaad sterk voelt; men denke slechts aan de eischen, waaraan fabrieken en werkplaatsen moeten voldoen, aan de verplichting tot het regelen der fabrikaten, aan het verbod van huisindustrie. In dit licht bezien, is de gegeven compensatie als billijk te betrachten.”

Het schijnbaar hooge invoerrecht van 30 procent op sigaren heeft niet kunnen beletten, dat Nederland in 1922 met buiten-

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

landsche goedkoope sigaren werd overstroomd (de zg. Duitse valuta-concurrentie), zoodat ter voorkoming van verdere uitbreiding der werkloosheid in het sigarenvak noodig werd de wet van 30 November 1922 (*Stbl.* 641) tot stand te brengen. Bij deze wet werd voor de goedkoope sigaren van minder dan f 50 de 1000 stuks het recht van 30 procent bepaald op een minimum van f 15 de 1000 stuks. Dit was dus het fixeeren van een minimum voor de compensatie, waarbeneden, naar het oordeel dezer leden, de verlagingen ingevolge het verdrag van Ouchy ook niet mogen gaan. Als dit minimum maar onaangetast blijft, bestaat geen bezwaar het waarderecht van 30 procent op de duurere sigaren successievelijk tot 15 pct. te verlagen.

De hier aan het woord zijnde leden wezen er op, dat de Regeering den laatsten tijd nog verschillende malen uitdrukkelijk de billijkheid van de compensatoire invoerrechten heeft erkend. Zoo heeft o. a. de Minister van Financiën in de Memorie van Antwoord dd. 16 December 1932 aan de Eerste Kamer der Staten-Generaal in zake het wetsontwerp tot heffing van opcenten op het tarief en enkele accijnzen verklaard: „Deze compensatie heeft in de wetgeving burgerrecht verkregen en kan bezwaarlijk willekeurig verlaagd worden.” Deze leden zouden er dan met klem op aan willen dringen, dat alle compensatoire invoerrechten van de procentueele verlaging zullen worden vrijgesteld. Mocht het wel in de bedoeling liggen ten aanzien van deze invoerrechten gebruik te maken van het bepaalde in alinea 2 van het protocol ad artikel 2, dan zou naar het oordeel dezer leden de formuleering van het protocol in ieder geval eenigszins gewijzigd moeten worden.

Bijbehoorende verklaring.

De beteekenis van deze verklaring werd door vele leden zoo hoog aangeslagen, dat zij het betreurden, dat deze in het verdrag zelf geen plaats gekregen heeft. Deze clause, die te recht hier en daar als de „Tilburgsche” wordt aangeduid, omdat in de

wolindustrie internationale besprekingen over tariefafbraak in vollen gang zijn, wijst den weg, hoe in de toekomst niet alleen theoretisch, doch ook practisch tot meerdere handelsvrijheid kan worden gekomen. Der Regeering werd door sommige leden in overweging gegeven op de a.s. Londensche conferentie deze methode op den voorgrond te stellen. De soepelheid der hier voorgestelde methode en haar begrenstheid tot bepaalde artikelen, waaromtrent belanghebbenden zelf het onderling eens zijn, biedt naar het oordeel der hier aan het woord zijnde leden meer waarborg op succes dan het veel te pompeus opgezette en aangekondigde verdrag van Ouchy. Wanneer door een internationaal tractaat kan worden vastgesteld, dat tariefreducties, als bedoeld in de „Bijbehoorende verklaring”, buiten de meestbegunstiging zouden blijven, dan zou een sterke prikkel worden geschapen om aan de hierbij bedoelde overeenkomsten medewerking te verleenen.

Gevraagd werd, of de vertaling van de woorden „accords particuliers” in „bijzondere overeenkomsten” wel juist is. De bedoeling zou naar het oordeel der hier aan het woord zijnde leden duidelijker uitkomen, wanneer de vertaling geluid had „particuliere overeenkomsten”. Bedoeld wordt immers een tegenstelling te maken tusschen overeenkomsten van Regeeringen eenerzijds en overeenkomsten van particuliere personen of vereenigingen anderzijds.

Eenige leden zouden gaarne vernemen, of aan het verschil in redactie tusschen de Belgische en de Nederlandsche verklaring eenige beteekenis is toe te kennen, en, zoo ja, welke.

Aldus vastgesteld 5 April 1933.

DE WILDE.
KORTENHORST.
ROMME.
ALBARDA.
VAN HELLENBERG HUBAR.